

Baka István megidézése

■ KÁSZONYI

Szekszárdtól Szegedig ívelt a József Attila-díjas költő, *Baka István* életútja. Poézise, amely a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulója táján virágzott ki a maga teljességében, hirtelen ért véget a költő 1995-ben bekövetkezett tragikus halálával. Mindössze negyvenhét évet élt. A végzetes betegség – amelyet Baka István pontosan ismert, hisz maga írja le egy szép, feleségéhez írott versében: „Már nincs időm, hogy várjak” –, a reménytelenség árnyékában, az elmúlással viaskodva is pontos szavakkal búcsúzott szeretteitől, pályatársaitól és barátaitól, akik tudták, hogy beteg, hirtelen halál-

híre mégis mindnyájukat megdöbbenetete.

A Nap Kiadó „Emlékezet” sorozatában most tisztelői, barátai, tanárai és költőtársai idézik meg Baka Istvánt. Zárkózott, de kedves, szeretetre méltó diákkori alakját, szegedi egyetemista éveit, amely időszak *Ilia Mihály* figyelmétől és *Veress Miklós*, *Temesi Ferenc*, *Géczi János*, *Zalán Tibor* pálya- és vetélytársi kibontakozásától kísérve telt el, az említettek elevenítik fel. De nemcsak a hajdani tanár és a diáktársak emlékeznek a költőre. Alig van jelentős kortárs költő, aki ne áldozna néhány sornyi emlékidézéssel, versben vagy prózában, a művével egyre nagyobb hatást kifejtő

Baka István emléke előtt. *Határ Győzőtől Tolnai Ottóig*, *Lengyel Balázstól Lator Lászlóig*, *Kántor Pétertől Lászlóffy Aladárig* ível azon pályatársak sora, akiknek van néhány kedves emlékük a költőről. És akkor még nem is szóltunk a legfiatalabbakról, azokról, akik még életében „felfedezték maguknak” Baka István művét, majd tisztelgő levéllel vagy személyesen a mestert is felkeresték Szegeden, és sosem kellett csalódnuk. Mert Baka István, „a Pista”, az önfeladásig kedves volt és önzetlen.

„A magyar költők különleges 'aranycsapatához' tartozik ő, amely nem is csapat, mégcsak nem is csoport, hanem igencsak szűk körű társa-

ság. La crème de la crème: a Weöres Sándorok, Babitsok, Szabó Lőrincek, Kosztolányik, József Attilák, Juhászok (Gyulák és Ferencek) kivételes társasága ez. Oly látnoki tulajdonsággal megáldott poéták, akik a félbetört oszlopot formázó síremlékhez hozzálátják a meghosszabbítást – az oszlop hiányzó felét –, és így hozzáírják Baka István megíratlanul maradt verseit, amit zsebre vágott a halál...” – írja Dalnokverseny című búcsútatójában a költőről az apjakerő Határ Győző, aki mindig kitüntető figyelmével kísérte a pályafutását.

(Búcsú barátaimtól – Baka István emlékezete, Nap Kiadó, Budapest, 2000., 296 oldal.)